

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

A z ü n n e p m i n d e n k i é

Karácsony...szeretet...béke...család...gyermekcsoport

Együtt ünnepel fiatal és öreg. A gyermek odakuporodik nagymamája ölébe, aki bölcs egyszerűséggel mondja el neki, mit is jelent igazán a karácsony.

Milyen szép is lenne, ha ez minden családban így történhetne.

Sajnos a generációk egymástól való távolsága miatt ez nem lehetséges. Távol él egymástól fiatal és öreg. Milyen szomorú, hogy ez a távolság sokszor a szívekben a legnagyobb, és ott a legnehezebben áthidalható.

A társadalom problémái, a megélhetés gondja, az anyagiakért való rohanás egészen odáig vezet, hogy idős, beteg embereink otthonokba költöznek; ki önszántából, hogy társaságban legyen, mert a magányt már nem képes elviselni; ki azért, mert családjának nincs ideje, kedve, energiája őt elszívni.

Városunkban több otthon is működik, ahol a megfáradt, barázdáshomlokú öregek mindennap azt várják, lesik, jön-e valaki látogatóba; milyen hírt hoz a családról, az unokákról. S milyen boldogság tölti el a szívüket, amikor megérkezik a várt gyermek, unoka vagy testvér! S mennyire csalódottak, megtörték azok, akikhez soha senki nem jön.

Nekik már csak az emlékek maradtak; a jó és a rossz napok. Szomorú és kedves pillanatok. Régi, kedves tanítók szavai, a gyermekkori csínytevések, a táncmulatások, vallásos esték, a háború borzalmi, a munka édes terhe. Mennyi mindent éltek meg ezek az emberek! Mennyi mindenre taníthatnának meg bennünket, ha egy

kicsit jobban odafigyelnénk rájuk.

Ez év októberétől megadatott számomra is, hogy naponként találkozzam ezekkel a „reszkető kezű ősz apókákkal és deres fejű anyókákkal”, akik oly nagyon várnak egy-egy kedves simogatásra, egy gyengéd ölelésre, hallgató fülekre. Azóta sok kedves pillanatot éltünk meg együtt.

Volt, hogy nevettünk, olykor

pedig együtt kiáltottunk segítségért, vigaszért, enyhülésért a betegség, a gyász mélységéből a mi Atyánkhoz.

S lehet-e hatalmasabb, csodálatosabb, bátorítóbb üzenet számunkra, mint Isten szava, mely hétről hétre mindenén áthatol; az otthonok falain, a szívek páncélján egyaránt? Ez az a szó, mely meggyógyíthat, megvigasztalhat magába roskadt, remény nélkül maradt, összetört életeteket, kórházi ágyakon szenvedőket.

Milyen jó, hogy Isten velük is tud és akar újat kezdeni. Őelőtte nem számít, hogy milyen idősök, hogy

tudnak-e még dolgozni; most akarja őket megszólítani. Emlékezzünk csak vissza Ábrám elhívásának történetére, aki 75 éves volt, amikor az Úr kiszólította Háránból az ígéret földjére. Isten nem mond le róluk, mint ahogy azt mi, emberek néha megteesszük.

Szeretetével, béke...séggel öleli át őket, kik annyi mindenért aggódtak már az életben. Hányszor kellett aggodalmaskodniuk betegágyunk mellett, éjszakába nyúlóan üldögéltek, ha később értünk haza, mint ahogy vártak bennünket. A félelem, az aggodás elkísérte őket életük alkonyáig, amikor is már csak a tehetetlenség, szenvedés, kiszolgáltatottság, elhagyatottság a társuk.

Isten szabadítását nyújtja felénk, akiket talán a hosszú évek során felgyülemlett terhek már-már felemésztettek. Béke...séggel tölti be szívüket, amikor a halállal kell szembenézniük.

Olyan béke...séggel, amellyel betöltötte az öreg Simeon szívét, mikor karjaiba vette a gyermek Jézust. Ő pedig áldotta az Istent, és ezt mondta: „Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint béke...séggel...”

Adja Isten, hogy legyen ezen a karácsonyon ilyen „simeoni béke...ségünk”, felismerve a gyermek Jézusban az érettünk adott Megváltót. Benne és általa békülünk meg az Atyával, önmagunkkal, sorsunkkal, a körülöttünk élőkkel, a beteg, sokat próbált emberekkel.

Kudrna Mária
diakóniai segédlelkész

ÁLDOTT ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK

Az úrvacsora ajándék, amely nem kerül semmibe

Szeretném most az olvasóközönséggel megosztani azt a tanítást, amelyet Jézus beszédét olvasva kaptam a János evangéliuma 6. részéből. Szeretném elmondani, hogyan döböntett rá az úrvacsorán való részvételem fontosságára az ott történő események miérteinek egy lehetséges megválaszolásával.

Ismertek számunkra a Máté és Lukács evangéliuma, valamint Pál apostolnak a Korinthusbeliekhez írt 1. levele idevonatkozó tanításai, az úrvacsora leírása, és az, hogy miképpen éltek vele elődeink Krisztussal való közösségük megtartására, várva az Ő eljövetelét. Viszont továbbra is nyitott maradt számomra az a kérdés, hogy az első gyülekezetekben miért volt olyan fontos a naponkénti úrvacsorai közösség. Ha ők ezt naponként megtették, akkor ennek mélyebb értelmét kell keresnünk. Többnek kell lennie pusztá megemlékezési rítusnál, többről van szó, mint egyházunk liturgiájába beépült, szakasosan ismétlődő eseményről, melyet esetleg sokan hagyománytiszteltből végeznek.

Kérdezhetem tehát veled együtt Jézustól, mint egykor a tanítványok tették:

„Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássunk és higgyünk néked?” (Jn 6,30) Szóljon most magyarázatul maga Jézus a Biblia lapjain keresztül. Mindjárt kiderül, hogy a kérdésben benne vannak válasza kulcsszavai: látni, hinni. Szeretném, ha ezeket megfigyeznénk, mint az újszövetségi kor elején a keresztyének tették, mikor még nem létezett biblia, mikor az elhangzottak gondos emlékezetbe vésése egyenlő értékű volt az írásbeli rögzítéssel.

Az evangéliumokban olvasható beszédek olyan szavakból állnak, melyek mind érdekesebbek voltak arra, hogy észben tartsák őket. Ebben volt és van az erejük. Kövessük tovább Jézus beszédét. A 6. részben Jézus arról beszél, hogy ő az életnek kenyere, az ő teste étel, és vére ital. **„Az pedig annak akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz ő benne örök élete legyen; és én feltámasztom az utolsó napon.”** (Jn 6, 40)

Jézus szavai alapján, ha látunk és hiszünk, nincs kevesebbről szó, mint az örök életről. Kell-e nekünk az örök élet? Természetesen, hisz ezért szeretnénk látni őt. Hogyan láthatom őt lelki szemimmal? Ha messze vagyok tőle, úgy,

hogy közelebb jövök hozzá. Újabb kulcsszó: a látás kulcsszava a jövés. Én mint ember hogyan közeledhetek Jézushoz? Feleljen ő maga: **„Senki sem jöhet hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: és mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott és tanult, hozzám jó.”** (Jn 6, 44–45) **„És monda: azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atyától van megadva néki.”** (Jn 6,65)

Most, miután Jézus beszéde megmutatta, miként lehet látni, hozzá jönni, megérthettük egyik kulcsszavát. Emlékszünk még? A kulcsszavak: látni, hozzá jönni, azaz (az Atyától vonva) követni őt.

Rátérhetünk a másik kulcsszóra: hinni. De mivel ezt Jézus nem magyarázza, így a maga jelentésében fogadhatjuk el.

Miért volt szükség erre a hosszú bevezetőre? Nem másért, hanem Jézus szavainak jobb megértése végett, ahol ezek a szavak döntő fontossággal bírnak. Ez pedig a következő:

„Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhez, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (Jn 6,35)

Az előző fogalmak ismeretében, ha oda-vissza alapon értelmezzük, ahogyan az események kapcsolódnak egymáshoz, akkor ez a következőt jelenti: hozzám jó – meg nem éhez, hisz bennem – meg nem szomjúhozik. Vagyis meg nem éhez (ha) hozzám jó, meg nem szomjúhozik (ha) bennem hisz. Láthatjuk, hogy a hozzám jó (Jézust követni) és a hinni eseményeket nem tudjuk mások előtt közvetlenül megcselekedni, mert lelkiekről van szó. A másik két dolgot – enni, hogy meg ne éhezzünk, és inni, hogy meg ne szomjazzunk – nyilvánvalóan igen, mivel testiéről van szó.

A kulcs itt van, illetve ebből következhet: amikor kapjuk az úrvacsorai kenyeret, hogy testünk meg ne éhezzen, mit kell cselekednünk lélekben, hogy meg ne éhezzünk? Jézushoz menni, követni Őt (az Ő tanítását). Amikor kapjuk az úrvacsorai bort, hogy meg ne szomjúhozzunk, mit kell cselekednünk, hogy lelkünk meg ne szomjúhozzon? Hinni Őbenne.

Itt is világossá válhat az, hogy hogyan fog cselekedeteink alapján megítélni majd minket Krisztus az ő eljövetelekor.

Mert milyen cselekedeteikről van szó?

Tehát, amikor vesszük az úrvacsorai kenyeret, ezzel kinyilvánítjuk láthatóan mások számára is, hogy (láthatatlanul) lélekben Őt követjük, a bor által pedig azt, hogy lélekkel benne hiszünk. Mikor ezeket cselekedjük, láthatóan kifejezhetjük a nem láthatót, hogy az Ő akaratán vagyunk. Ennek következménye az, amit az Ő megígért, hogy aki (lélekben) látja a Fiút (tehát követi), és hisz Ő benne, örök élete legyen.

Mi tehát ha ezt lélekben megcselekedjük, az örök életet vehetjük az úrvacsorai jegyekben még itt, földi életünk nyomorúságai közepette is. **„Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital.”** (Jn 6,55) Krisztus valódi testét esszük és véréit isszuk-e? Feleljen Ő: **„Ez az a kenyér, mely mennyből szállt alá; nem úgy, mint a ti atyáitok evék mannát és meghalának: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké.”** (Jn 6,58) **„A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket nektek szoltam: lélek és élet.”** (Jn 6,63)

Kedves Testvérem! Ezzel megkaptuk a lehetséges választ, miért is úrvacsoráztak keresztyén elődeink mindennap. Mint ahogyan a porba rajzolt hallal tudtak egymással kapcsolatot teremteni az őskeresztyének az üldöztetések alatt is, ugyanígy eme jegyekkel kifejezheték, hogy kinek a tanítását követik, és kiben hisznek, kik ők: keresztyének, azaz Krisztus-követők. Az úrvacsora közössége alkalom arra, hogy megvallhatjuk keresztyén hitünket. Ki-ki hogyan él vele, úgy vallja meg hitét. Aki élhetne vele, de nem teszi, hasonló a farizeushoz, ki nem tanítványként viselkedik, nem vállal asztalközösséget Jézussal. Aki kinyilvánítja, hogy él az úrvacsora ajándékával, de lelkében más követ (a világot), hasonló Júdához, ki ugyan láthatóan vele volt, de lelkében nem volt vele semmi közössége, mert elárulta őt — ítéletet eszik és iszik. Az igazi tanítvány pedig kinyilvánítja hitét azzal, hogy él az úrvacsorai közösség lehetőségével.

Teremtse bennünk tiszta szívet Istenünk, hogy mindennap a lelki ajándékokkal való élés által bizonyosságot tudjunk tenni arról, hogy keresztyének vagyunk, s ezt nem szűgyelljük kinyilvánítani mások előtt sem.

Varga Attila
presbíter

ROVATFIGYELŐ: Az éneklés fontossága

Ünnepvárásunkat, a karácsonyi ünnepekre való készülődésünket gazdagíthatja az adventi és karácsonyi énekek tanulása, gyermekekkel való betanítása is. Ezek az énekek énekeskönyvünkben a 301.-től 329. -ig találhatók.

Ezek közül a 301. dicséret (Új világosság jelenék...) méltatlanul ismeretlen gyülekezeteink körében annak ellenére, hogy ez a himnusz 1806-ig az addig használatos énekeskönyvek első adventi éneke volt. A mi énekeskönyvünkben az 1744-ből származó kolozsvári dallamával található. Megfigyelhetjük, hogy sok régi énekünkhöz hasonlóan ennek a himnusznak az utolsó versszaka a Szentháromság egy Isten dicsőítését tartalmazza. Az ilyen énekverseket görögül doxológiának nevezik.

A 302. számú adventi himnusznak (Ó, népek megváltója...) megmaradt az ősi alakja, Ambrosius ismert himnuszköltő (kb. 340–397) a szerzője, aki Milánó püspöke volt egy időben. Ő keresztelezte meg Ágostont, a pogányságból megtért nagy nyugati egyházatyát, ő rendszerezte az egyházi hangsorokat az antik görög zeneelmélet alapján, de új értelmezés-

sel, és ő vezette be a himnuszéneklést. E himnusz ősi dallamának hangjegyei nincsenek szárral ellátva, ami azt jelenti, hogy nincs rögzítve az időértékük.

A 303. ének (Jöjj, népek megváltója...) a 302. dicséret egy szótaggal rövidebb sorokba foglalt átköltése (1524), és Luther Mártontól származik. Ez a himnusz is az Isten Jézusban Krisztusban való emberi testet öltésének titkáról beszél.

A 304. adventi ének (Kapuk, emelkedjetek) Szőnyi Benjamin egyik legszebb éneke a Szentek Hegedűjéből. A 130. zsoltár dallamára énekeljük.

Igen szép ének a 310. dicséret (Küldé az Úristen...), melynek könnyen megjegyezhető a dallama, így nagyon könnyen betanítható a vasárnapi iskolás gyermekekkel is. Egyszerűen mondja el az anyagi üdvözlőt (Luk. 1:26–38). Dallama az 1774-i debreceni Maróthi-

függelék szerint a középkori melódia magyaros, népdalszerű alakját idézi.

A 311. adventi éneket (Szent Ézsaiás így ír Krisztusnak szent születéséről...) Ézsaiás könyve 11. részéből vett gondolatok nyomán Szegedi Gergely írta. Váradon jelent meg 1566-ban, Krisztus istenségének és királyságának csodálatos örömét és ígérteit hirdeti.

Talán a legismertebb és gyülekezeteink körében gyakran énekelt adventi énekünk a 312. dicséret (Várj, ember szíve, készen...) A Lukács evangéliuma 3: 4–5, valamint az Ézsaiás 40: 3,5 alapján íródott, Ifj. Thilo Valentin königsbergi egyetemi tanár a szerzője ennek a világszerte közkedvelt adventi éneknek. Tartalmazza az adventi üzenetet Keresztelő János megtérésre hívó szózatával. Magyarul elég későn vált hozzáférhetővé Czeglédy Sándor fordításában. Francia világi eredetű dallama (Lyon 1557) van.

Nánássy Ildikó

P a r a f r á z i s

Ha olyan kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos, vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy „van egy álmom“, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint egy leomlott tempomtorony megrepedt harangja.

Ha futurológusként, a jövő mérnökeként vagy csálhatatlan közvélemény-kutatóként előre látom is a jövőt, szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok, mint egy összelapított üres kólásdoboz, amelyeket unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek, Luther Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve, de szeretet nincsen bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögszekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat, vagy tizedet adok minden jövedelmemből, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő esti robotolok, éveken át nem megyek szabadságra, ám szeretet nincs bennem, olyan lennék mint egy üresbeli hagyma.

Ha naponta végigjáróm a damaszkuszi utat, rongyosra olvasom a bibliámat, és halálomra is bizakodó hittel tekintek, úrvacsorával megerősítve készülök elmenni, de szeretet nincs bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki számárháton vonul be a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek a kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imádkozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja: „szomjúhozom“.

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint

össze a hatalommal, nem bizonygatja ön maga fontosságát, nem örül pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja elgurult drahmáját.

Nem örül a doppinggal elért világsúcsnak, de együtt örül a fogatékos kisfiúval, aki szája szélén csurgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik. Nem veszti el szavatosságát, nem évül el, nem kerül ad acta, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár istentiszteletek, véget fognak érni.

Legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni.

Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog törölni.

Még nem találtuk meg az AIDS és a rák gyógyszerét, nem értjük távoli földrészek lakóinak nyelvét.

Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk körül mindnyájan, és ő lesz majd minden mindenkiben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség figyelmen kívül.

A szeretet nélküli igazság kemény.

A szeretet nélküli okosság gőgös.

A szeretet nélküli barátságosság hívős.

A szeretet nélküli rend kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás fősvény.

A szeretet nélküli adakozás képmutató.

A szeretet nélküli vallásosság bigott.

A szeretet nélküli hit vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény fanatikus.

A szeretet nélküli élet értelmetlen.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet: e három. Ezek közül pedig legnagyobb Jézus.

(Részlet a Tükörkép című prédikációs kötetből.)

Volt egyszer egy árvaház...

Szinte mesébe illő az, amiről szólni szeretnék. Igaz, Isten népe sokszor álmodik csodálatos dolgokról: örömteli életről, szeretetről, békességről, igazságról, megértésről. A leggyakrabban egy olyan jövődőről, amelyben a bárány együtt lakozik a farkassal, és ahol az igazság és jogosság egymást csókolgatják. A leggyakrabban azok az álmok valósulnak meg, amelyekhez mély hit és tenniakarás társul.

Így történt ez valamikor a húszas évek végén. Az isteni Ige sokak szívében megfogant, ezt tettek követték, eltökéltség, odaadás, és egy álom valóra vált.

A marcelházi gyülekezetben ez az Ige szólított meg többeket: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett?” (Máté ev. 2, 2) Megdobbantak a szívek, és az együtt lévők azt kérdezték: Hol van, hol található? Mert itt a földön is meg kell őt találni!

S röpködtek a gondolatok, érvek és ellenérvek, de a végkövetkeztetés az volt, hogy Jézus ott van, ahol akár egyet is befogadnak a legkisebbek közül.

S majd jött a következő kérdés: Ha ma születne meg Jézus, kinél találna helyet magának? Ki adna helyet neki? S az emberek nyomban azon megszületettek felé fordultak, akikről nem gondoskodott senki, akiknek árván, szinte minden segítség nélkül kellett élniük parányi gyermekéletüket.

S amit megsejtettek, megálmodtak, az megvalósult. Sőt, Isten is rátette a pecsétet, mert Ő mindig áldást ad oda, ahol az ő nevében akár csak egy pohár víz is adnak a szomjúhozónak. Mert elindult egy mozgalom, amely feladatául tűzte ki az árva gyermekek megsegítését. Ez volt a „Bétel Egyesület”, amely pusztá hitből fakadó adakozás által létrehozta árvaházait Marcelházán, Kiskoszmályon, Léván, majd 1938-ban Komáromban.

Komáromban a Timóteus Ifjúsági Mozgalom is ki akarta venni részét a szeretetszolgálatból, s vállalta a fiú árvák gondozását először egy bérelt lakásban. A létszám növekedése viszont magával hozta a nagyobb tér szükségességét.

Ezért 1937 áprilisában a „Bétel Egyesület” kérvénnyel fordult az akkori városi tanácshoz, s egy árvaház építésére alkalmas földterületet igényeltek a Vág folyó partján. A városi tanács ennek eleget tett azzal a feltétellel, hogy az árvaháznak 1 éven belül fel kell épülnie. Ezt a döntést a járási hivatal illetékesei 1937. július 29-én hozott határozatukkal meg is erősítették.

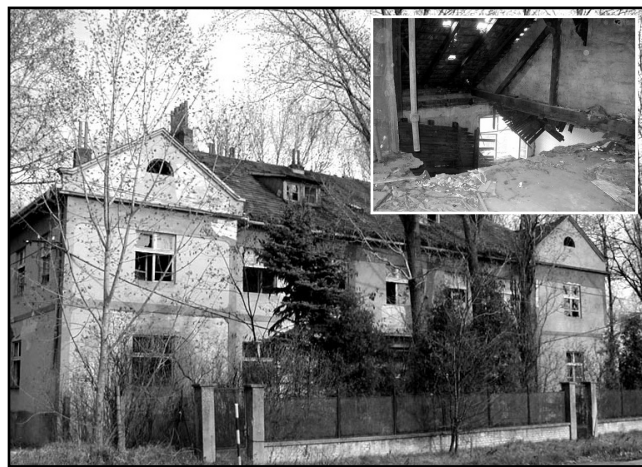
A munka megindult. Sokan fogtak össze, s hittel, jó reménységgel dolgoztak, nem sajnálva időt, energiát. Szinte téglánként hordták össze az épülethez való anyagot. Voltak, akik 100 kilométert képesek voltak megtenni, csak hogy kezük munkájával segíthessék a ház felépítését, ahol sok kis árva otthonra találhat, s nem fogják elveszettnek érezni magukat ebben a világban. Lesz fedél a fejük fölött, lesz, aki gondoskodik róluk, lesz mit enniük, lesz ruhájuk, cipőjük, vásárnapjuk, ünnepük... karácsonyuk.

Az épület nem egészen 4 hónap alatt (!) elkészült, s így 1938 kora ősztén 25 árva vehette birtokába a „Timóteus-palotának” nevezett árvaházat. A gondozott gyermekek száma egyre emelkedett. Az alkalmazottak isteni elhívásra mindenféle juttatás nélkül, csupán szállásért és kosztért vállalták a gyermekekkel való törődést. Nemegyszer megtörtént, hogy

nehézséggel kellett szembenézniük, mert elfogyott az ennivaló. De hitük segített, s tudták, hogy Isten mellettük áll segítségével. Nem is csalódtak, mert amikor az utolsó ételmi-szeradagot is kiosztották a gyermekeknek, s csupán csak az imádság maradt, Isten meghallgatta az imát, és küldött segítséget egy-egy érző szívű gazdán keresztül.

Még a háborút is sikerült átvészelní, de az azt követő „békét” már nem. Ugyanis a háború utáni rendszer egyszer csak kimondta erre a szeretetotthonra, hogy „az állam szempontjából megbízhatatlan jogi személyről van szó” (sa jedná o právníckú osobu štátne nespoľahlivú), és a beneši dekrétumok alapján államosították. Bár még az árvaház néhány évig működött (mert az elvtársakba azért szorult annyi jó érzés, hogy a gyermekeket nem rakták ki az utcára), de amikor az utolsó is felnőtt, és saját maga is megállhatott a lábán, 1948-ban a „Bétel Egyesületet” is feloszlatták.

Ezt követően sokféle célra használták, sok idő is eltelt azóta, de a környék református magyarságának ez még mindig „Timóteus-árvaház”, és az is marad. Jöhetnek különféle rendszerek, izmusok, kijelenthetik sok mindenről azt, hogy államellenes (bár ez ebben az esetben nevetséges), de az élet támogatása, az emberi élet méltóságának megadása és tisztelete, a másik segítése mindig hitünkéből és bensőnkéből, emberi mivoltunkból fakadó kötelesség marad. Jóllehet a

beneši dekrétumok – amelyek ellen egész bensőnk háborog – még mindig érvényben vannak, ez nem jelentheti azt, hogy a magunk környezetében nem tehetnénk ellene.

Erre gondoltunk, amikor a társadalmi fordulat után több alkalommal próbálta egyházunk visszaigényelni elkobzott tulajdonát. De hiába!

Az esztendőik vasfoga és a rosszindulat hatása bizony észrevehető az épületen. Nagyon tönkrement, lepusztult építmény benyomását kelti. Sokunknak fájó és elkésérítő ez.

De az álom és hitünk ösztönöz, hogy újra kérjük, újra igényeljük, s hisszük, hogy ez az álom újra valósággá lesz. Hisz mi más lenne egymás irányában a feladatunk, mint a jogtiprás helyett a jogorvoslás, az igazságtalanság helyett az igazságosság gyakorlása.

Várjuk a karácsonyt. Vajon ha Jézus ma születne, hol találna helyet magának?

Fazekas László
ref. lelkipásztor, püspökhelyettes

Az idők gonoszak

Az idő ellenünk dolgozik. A Biblia így mondja ezt: „az idők gonoszak” (Ef 5,16). Nem tudunk jól élni az idővel, ezért ellenünk fordul, romlásunkat munkálja. Amikor boldogok vagyunk, gyorsan múlik az idő, szinte felpördül az óra járása. Amikor boldogtalanok vagyunk, akkor bezzeg nem siet, ráér az idő. Egyetlen óra alatt annyit lehet szenvedni, mintha egész napig tartana az az óra. A testi fájdalom, a belső kín, a magányosság egy-egy napja egy-egy örökkévalóság. És az idő „vasfoga” könyörtelenül megemészti körülöttünk mindent, és végül minket magunkat is felfal. Leplesszük le most a gonosz idő néhány cselvetését.

1. Elhíteti velünk, hogy „sose halunk meg”. Nem csupán részeg fiatalok dalolják ezt, hanem — be nem vallottan — sok öreg is ilyen önámítón — felelőtlenül él. 2. Elhíteti velünk, hogy még sok időnk van. Tehát, „ej, ráérünk arra még”. 3. Becsaphat minket a gonosz idő a másik irányból is: „most már késő, többé nincs rá idő”. Nem lehet már jóvátenni, amit elmulasztottunk. Ebben az a családság, hogy van benne igazság. Végzetesen el lehet szalasztani bizonyos lehetőségeket. De rossz az időérzékünk: több mulasztást lehetne még mindig jóvátenni, mint amennyiről már eleve lemondunk. 4. Gonosz lehet az idő úgy is, hogy „cseppfolyóssá” válik: kifolyik az idő a kezünk közül. Nem tudjuk beosztani, irányítani az időnket. Céltalan hajónkat irányítatlanul sodorja az idő szele. 5. Szívesen játszunk a „sem mire sincs időm” című játékot. Jó mentség ez a rendetlen élet igazolására. Mindenre van időnk, amit igazán akarunk. 6. Gonoszok az idők úgy is, hogy „hivatalosan” minden nap huszonnégy óra hosszat tart. Minden nap egyforma. És ez nem igaz. A Bibliából meg kellene tanulnunk a kettős időszámítást: Vannak szürke hétköznapiak. Görögül ez a chronosz. Ezt mérjük az órákkal. De vannak jeles napok is, amikor

sűrített az idő, amikor messzire ható döntések születnek. Görögül ez a kairosz, a különleges alkalom. Ez több, mint az egyszerű idő, mint ahogy a „mennyei látomás” több, mint az egyszerű látás. A jeles napok nem feltétlenül piros betűs ünnepnapok. Sokszor alig észrevehető csöndes alkalmak ezek, amikor válaszút elé kerülünk, és el kell döntenünk, hogy a széles útra lépünk, vagy a keskeny úton fogunk járni, a magunk esze után igazodunk, vagy Jézust akarjuk követni mindhaláláig. A kairoszt nem órával mérjük, hanem a felelős döntések sorozatával. Ezen a ponton figyelmeztet az Ige: „Áron is megvegyétek az alkalmakat (kairosz!), mert az idők gonoszak.” Valamit valamiért! Valamit félre kell tenni azért, hogy más valamit középre tehesünk. Vagy a lustaságunkat dédelgetjük, vagy pedig elindulunk a szolgálat útjára. Vagy tartjuk a haragot, és abba belepusztul testünk-lelkünk, vagy élünk az alkalommal — amíg van! —, és a megbékélés útjára lépünk.

Érdemes csendkúrával, időáldozattal, a test akaratának megfékezésével megvásárolni a kairoszt, a soha vissza nem térő alkalmakat. Az új esztendőben is sokszor el kell mondanunk ezt az imádságot: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90). Aki fölismeri az idő sokféle családságát, de ugyanakkor fölismeri azt is, hogy nagy kegyelméből Isten idődarabokra tördelve ajándékoz meg minket az örökkévalósággal, annak számára többé nem lesz gonosz ellenség az idő, hanem jó barátta lesz, olyan ajándékká lesz, ami segít a célba jutáshoz. Ne feledjük: az örökkévalóságban (nem belőle kifelé, hanem benne!) születik az idő, és amikor lezajlik az időben az, ami arra a kairoszra rendeltetett, vissza-bele-torkollik az idő az örökkévalóságba.

(Farkas József: Több az élet c. könyvéből)

KERESZTSEGBEN RÉSZESÜLTEK:

OKTÓBER

Zoltán - Blahovics Norbert róm. kat. informatikus és Bese Katalin ref. műépítész gyermeke

Ádám - Cseresna János róm. kat. sofőr és Szenci Andrea ref. elárúsítónő gyermeke

Árpád - Ölviczky Árpád róm. kat. mérnök és Kalmár Mónika ref. mérnök gyermeke

NOVEMBER

Bálint - Beke Zsolt ref. mérnök és Gál Natasa ref. elárúsítónő gyermeke

DECEMBER

Nikolett - Vödrös Béla ref. pincér és Fülöp Beáta ref. munkás gyermeke

Virág - Vörös Péter ref. karbantartó és Édes Hanalka ref. tanítónő gyermeke

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Ján.15:5)

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK:

NOVEMBER

Schiller Tamás 27 éves református pedagógus és Dávid Veronika 27 éves róm. kat. pedagógus

„Tégy engem mint egy pecsétet a te szívedre, mint egy pecsétet a te karodra, mert erős a szeretet, mint a halál... lángjai tűznek lángjai, az Únak lángjai.” (Én.én.8:6)

ELTÁVOZTAK E FÖLDI LÉT-BŐL:

SZEPTEMBER

Kacz Lajosné Bossányi Györgyi 59 évesen, Sramó Jánosné Pajor Emma 72 évesen, Szabó Andrásné Sturm Anna 88 évesen, Harcsa Róbert 37 évesen

OKTÓBER

Szuszsek Miklós 66 évesen, Jankó Imre 46 évesen, Tóth Zsigmond 52 évesen

NOVEMBER

Szénássy Szilveszter 53 évesen, özv. Mayer Andorné Bajdik Terézia 97 évesen, Beck Irén 82 évesen, Fazekas Imre 68 évesen, Pásztor Cséplő Zsuzsanna 47 évesen

DECEMBER

Csoma Andorné Kósa Klára 82 évesen, Mélykúti András 74 évesen

„Mert tudjuk, hogyha e mi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.” (IIKor. 5:1)

Az elmúlt hónapok eseményei

Szeptember 20–21.

Ezekben a napokban rendezték meg a magyarországi Komáromban a Felvidéki Kitelepítettek Második Országos Találkozóját. A kétnapos rendezvény tarka programja istentisztelettel kezdődött, melyen ígét hirdetett Palcsó Attila hetényi lelkipásztor. Az alkal-makon sokan részt vettek gyülekezetünk-ből is.

Szeptember 21.

A CJTA tanévnyitó istentiszteletén Ígét hirdetett egyházunk püspöke, ft. Erdélyi Géza. Az elmúlt tanév eseményeiről Molnár János dékán számolt be. Örömmel vettük a hírt, hogy a hosszú éveken át tartó harc az akadémia akkreditálásáért eredményesen végződött. Ezután már az akadémia végzettjei egyetemi végzettség-ről kapnak bizonylatot.

Szeptember 27.

Egyházmegyénk nőegyleti konferenciájára került sor Hetényben a templomban. A nyitó istentisztelet ígéhirdetője gyülekezetünk lelkésze, Fazekas Lászlóné volt. Előadás hangzott el, melyet Tanító Péter aranyosi lelkipásztor tartott „Az újszövetség női arcképcsarnoka” címmel. Az előadás keresztmetszetét mutatta be az asszonyok szolgálati lehetőségének. Ezután beszámolót hallgathattunk az országos nőegylet munkájáról. Ezt a meghívott vendég, Kozárné Szabó Éva nagygyéresi lelkész-nő tartotta. Együtt-létünket gazdagította Palcsóné Écsi Gyöngyi, csodálatos éneklésével. Gyülekezetünket 5 nőtestvér képviselte.

Szeptember 29–október 4.

Evangelizációs hetünkön Tariska Zoltán péceli lelkipásztor hirdette nemes egyszerűséggel, érthetően az evangéliumot. A minden este 6 órakor kezdődő istentiszteletek alapigéit, Jézus boldogmondásait (Mt. 5.) egy vezérgondolat kötötte össze, amely így hangzott: „Igazán boldog vagy-e?”. Hisszük, hogy erre a hétre is érvényes Isten ígérete: „Mert amint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

(Ézs. 55:10-11)

Szeptember 30.

Nőegyletünk vendégül látta a nemrégiben alakult ekecsi nőegylet tagjait. A délutáni együttlét városnézéssel kezdődött, szeretetvendégséggel, tapasztalatcserével folytatódott, majd a két nőegylet tagjai közösen részt vettek az evangelizációs istentiszteleten.

Október 12.

A gyülekezetünkben működő Élő Víz alap kirándulást szervezett idős testvéreink számára. Ezen a szép őszi vasárnapon Tatára látogatott el lekipásztorunk kíséretében a 45 jelentkező. Tatán részt vettek a délelőtti istentiszteleten, majd hosszú sétát tettek a Tatai-tó körül. A közös ebéd után, késő délután bár fáradtan, de élményekkel gazdagon érkeztek haza.

Október. 19.

Egy hónapos fotókiállítás megnyitója volt délután a Cse-

madok-székházban a Harmonia Sacra Danubiana keretében. A fotókiállítás ötletét Boross Kornél segédlelkész vetette fel egy kora tavaszi presbiteri gyűlés alkalmával. Célja az volt, hogy bemutassa gyülekezetünk mindennapjait. A presbitérium anyagi és erkölcsi támogatásáról biztosította a kezdeményezést. Ekkor kezdődött a szervezési munka. Hirdetés útján szólítottuk meg városunk amatőr és profi fotósait. Miután tájékoztatást kaptak állandó és rendhagyó alkalmaink időpontjairól, megkezdhetők a fényképezést. A fotókat egy hivatalos zsűri bírálta el. Fájdalmas volt az, hogy kevés fotós élt a felkínált lehetőséggel. De akik kiállítottak, azok felejtethetetlen élményt biztosítottak a kiállítás vendégeinek. A kiállított fényképek készítői: Szabó Teréz, Szabó László és Krüger Viktor volt. Köszönet illeti Boross Kornél segédlelkészt, valamint a Csemadok helyi szervezetét a szervezésért.

Október 22–26.

Konfirmandusainkkal csendesnapokon vettünk részt Jókán. A nyolcadik osztályba járó fiataloknak jó alkalom ez arra, hogy egymást jobban megismerjék, és az előadások révén megismerkedhessenek hitünk alapjaival. Ilyenkor próbáljuk rávezetni őket arra az útra, amelyet minden hitben járó embernek ismernie kell. Bemutatjuk azt, amit az embernek kell megtennie: a bűnismert, bűnbánat, bűnbocsánat személyes átélését. Ezután felmutatjuk Isten válaszát, aki Igéje és Leke által újjászüli, megszentel és az üdvösségre eljuttat. Igyekszünk ezt érthetően, bibliai hősök, elődeink, vagy éppen kortársaink példáján keresztül eléjük tárni. Persze nem hiányozhat a sok játék, sport és éneklés sem. E közösségformáló eszközök, által megtanulhatunk figyelni egymásra és a magunk reakcióira is.

Október 25.

Egyházmegyei ifjúsági találkozó volt Bátorkeszin. Gyülekezetünk ifjúsági zenekara szolgált György András segédlelkész vezetésével, aki éneket is tanított a résztvevőkkel. Az egész napos akció evangelizátora Szarka Miklós volt. A mi fiataljaink is az együttlét üdítő emlékével jöttek haza.

Október 26.

Idősek vasárnapját szerveztük meg az Élő Víz segítségével. A rendhagyó istentiszteletet gazdagította a Fekete család zenélésével és éneklésével, Dráfi Mátyás színművész pedig szavallatával. Az istentiszteletet szeretetvendégség követte, melyre a meghívást sok idős testvérünk elfogadta. Köszönjük az Élő Víz egész évi szolgálatát közöttünk.

Október 28.

Délután a nőegylet tartotta rendes havi összejövetelét. A közösség vezetője, Oláh Imréné a Rákóczi-év kapcsán a család nőtagjainak hányatott, de győzelmes hitű életéről adott elő.

Október 31.

Lélekemelő alkalmon vehettek részt azok, akikkel együtt ünnepeltük a reformáció évfordulóját. A délután öt órakor kezdődő istentisztelet végeztével előadást hallhattunk

Gáspár Tibor tanár úrtól „II. Rákóczi Ferenc szabadságharca” címmel. Az előadó beszélt a kor politikai, gazdasági, nemzeti jellemzőiről. A szabadságharc bukásának okát a magyarok mindenkori széthúzásában látta. Párhuzamot vont az akkori kudarcok és korunk nyomorúságai között. Lelkesítően szólt az összetartásban rejlő lehetőségekről. Ritka alkalom volt az, hogy templomunkban tapssal köszöntük meg az örökérvényű üzenetet. A Harmonia Sacra Danubiana keretében templomunkba látogató Soproni Evangélikus Líceum Kórusa

is szolgált énekével. Az ünnepi alkalom meghitt úrvacsorai közösséggel zárult.

November 2.

Megtartottuk az elhunyt szeretteinkre emlékezve a gyászolók vasárnapját is. Erre az alkalomra névre szóló meghívót küldtünk ki minden olyan testvérünk számára, aki az elmúlt esztendőben veszítette el közeli családtagját. Az örökélet és a feltámadás evangéliuma hangzott most is vigasztalásképpen.

November 9.

Ezen a vasárnap délelőtti istentiszteleten bemutattuk kis konfirmandusainkat. A 22 fiatal közül 18-an jöttek el. Fontos alkalom ez nemcsak az előttünk levő kétévi közös munka szempontjából, hanem gyülekezetünk életében is. Szükséges, hogy ezek a fiatalok otthon érezzék magukat közöttünk.

November 15.

Közösségünk 13 presbitere képviselte presbitériumunkat Búcsón az egyházmegyei presbiterkonferencián. A nyitó istentiszteleten Dr. Szűcs Ferenc budapesti professzor hirdette az Igét a hűtlen szolga (Mt.24) története alapján. Felhívta a figyelmünket arra, hogy nem kicsinyelhetjük le az egy talentumot sem, mert a Gazda felelősségrevonását nem kerülhetjük el. Ezt követően a kultúrotthonban folytattuk együttlétünket, ahol két előadás hangzott el. dr. Ladányi Sándor teol. tanár Rákóczi fejedelem valláspolitikájáról adott elő. Ezt követően gyülekezetünk gondnoka, Fekete Vince tett bizonyosságot mit jelent neki a presbiteri szolgálat. A hozzászólások után szeretetvendégség zárta a napi együttlétet.

November 22.

Egyházmegyei hittanversenyt szerveztek Martoson. Gyülekezetünk hittanosai is készültek rá. Először tesztírás alkalmával számoltak be tudásukról, majd a 8 legjobb lépett tovább az egyházmegyei fordulóba. Ide Ódor Zsuzsanna hitoktató és Boross Kornél segédlelkész készítette fel az alsó és felső korosztály csoportját. Mindkét csoport negyedik helyen végzett, ami nem lebecsülendő helyezés. Értékelni kell ráfordított idejüket és ere-

jüket. Gratulálunk a gyerekeknek és felkészítőiknek.

November 25.

Nőegyletünk tartotta összejövetelét. Irói munkásságáról beszélt Ratimorszky Gyula nyugalmazott tanár. Bemutatta kiadott könyveit, melyekből vásárolni is lehetett. Történelmi írásainak legtöbbje valamilyen módon Komáromhoz kapcsolódik.

December 5.

Mikulás-estet tartottunk konfirmandusaink számára. A kezdő áhítat után játékra, majd egymás megajándékozására került sor. Finom volt a tea, és köszönjük a süteményeket is.

December 6.

Konfirmáció utáni fiataljaink is Mikulás-csomagokkal lepték meg egymást. Volt idő a játékra, a beszélgetésre, de az elcsendesedésre is.

December 7.

Esti istentiszteletünk alkalmával vendég igehirdetőt köszönthettünk templomunkban. Nt. Szabó András esperes és felesége, Valika Nagymegyerről érkeztek. Az adventi igehirdetés után együttlétünket a tanácsteremben folytattuk megterített asztal mellett. Jó volt bepilantani a pozsonyi egyházmegye életébe csakúgy, mint egy ötgyermekes lelkészcsalád mindennapjaiba vendégeink beszámolója alapján.

December 12.

Megkezdődtek az idősek otthonaiban is az adventi és karácsonyi istentiszteletek. Péntek délután Kudrna Mária diakóniai segédlelkész szolgálatát tartotta ifjúsági zenekarunk szereplése György András vezetésével. Ez az alkalom a kettes lakótelep idősoththonában volt. A lakók nagyon örültek a kis szeretetcsomagoknak is, melyeket gyülekezeti tagjaink készítettek nagy odaadással.

December 13.

Szeretetvendégségünkön vendégül láttuk a hittanoktatásra járó gyermekeket. Délelőtt az 1–4 osztályosok, délután az 5–7 osztályosok gyűltek össze, hogy „szívéket ünnepelőbe öltöztessék” mire a Gyermek megérkezik. A délelőtti csoporttal ft. Fazekas László és Ódor Zsuzsika, a délutánival pedig György András segédlelkész és Bári Katika foglalkoztak. Köszönet a nőegylet tagjainak a terítésért és mindennemű segítségért.

December 14.

Lelkipásztorunk vendég igehirdetőként szolgált Tornalján. Elkísérték ifjaink, György András segédlelkészünkkel, akik ifjúsági énekeket énekelve tettek bizonyosságot Isten üdvözítő szeretetéről. Folytatódtak adventi estjeink. Vendégünk a barsi egyházmegye esperese, nt. Kuczy Lajos garammikolai lelkipásztor volt.

December 21-ére egyházmegyénk esperesét, nt. Nagy Lajos madari lelkipásztort hívtuk meg. Reméljük, ezt az alkalmat is Isen áldása kíséri majd.

December 16.

Az őrújfalui otthonba is elvittük a karácsony örömeit kis szeretetcsomagok és karácsonyi üdvözlőlapok kíséretében. Köszönet a szorgos kezek munkájáért. Kérjük a segítőkre Isten áldását.

Istentiszteletek időpontja a karácsonyi ünnepkörben

dec. 24. 16.00	ünnepi istentisztelet gyermekműsorral
dec. 25. 10.00	istentisztelet úrvacsorával
17.00	istentisztelet legátus szolgálatával
dec. 26. 10.00	istentisztelet úrvacsorával (legátus szolgálatával)
17.00	istentisztelet (legátus szolgálatával)
dec. 28. 10.00	istentisztelet
17.00	istentisztelet
dec. 31. 17.00	óévi istentisztelet
2004.	
jan. 1. 10.00	újévi istentisztelet úrvacsorával
17.00	újévi istentisztelet

Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és mindent a törvény szerint cselekedjél. El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz.

Avagy nem parancsoltam-e meg néked: légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz.

Józsua 1:7,8,9

Gyűjtés a templomtető javítására

Gyülekezetünk presbitériuma - felmérve egyházunk anyagi helyzetét - gyűjtést hirdet a templomtető jövő esztendőben esedékes javítására.

Hitvalló őseink nagy feladatok elé állítottak bennünket, amikor impozáns templomunkat reánk hagyták. De ha bennünk volt elegendő hit és odaszánás mind erőben, mind anyagiakban, mi sem maradhatunk el mögöttük, nem lehetünk hanyag és nemtörődöm utódok. Ezért tegyünk meg mindent azért, hogy egyemberként e törekvés mögé állva, templomunk tetőzete megújulhasson és ékeskedjen, szolgálva ezzel az utánunk jövő nemzedéknek is.

Az adományokat közvetlenül a lelkeszi hivatalban (Jókai u. 34.) lehet átadni személyesen a hivatali idő alkalmával, vagy istentiszteletek után borítékban elhelyezni a perselyben „tetőjavítás” felirattal. Ezen kívül adomány küldhető egyenesen a gyülekezet folyószámlájára is: **UNI Banka a.s. Komárom 543953/1200.**

„Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene...és építse az Úrnak, Izráel Istenének házáat...” (Ezsdrás 1,3)
A megértést és az adományokat előre is köszönjük!

Eklézsiánk múltjából

Lapunk szeptemberi számában ismertettük az egyházközség 1709. áprilisi jegyzőkönyvének néhány passzusát. Hogy a t. Olvasó teljes képet kaphasson a régmúlt idők viszonyairól, írott és íratlan törvényeiről, szükségesnek látom mindezen gondolatokat még néhány fejezettel kiegészíteni.

Az akkori presbitérium összetételéről szóló részben külön fejezet foglalkozik az iskola ellenőrzésével a következőképpen:

„Schola Gondviselésére pedig rendeltettek:

Szondy Ferencz Uram

Sypos János Uram

Banga András Uram

Asztalos Kis István Úr”

A május 3-i jegyzőkönyv szintén foglalkozik az iskolával, illetve annak tanítójával, Szőlőssy János személyével:

„Ezen Komáromi Reformata Szent Eclesiának meghegyezett Községes akarattjából, Nemzetes Szőlőssy János Uram...(helyébe, Sz. Z.megj.) Gyermekek tanítására, ugyan ezen Árva Sz.Eclésiának becsületes Curatoray által állíttatva, és vétetett bé Nemzetes Fehér Mihály Uram ó Kglme.

Secundo: az mi Nemzetes Szőlőssy János Uram Restantiáját illeti, mai napon Egyházfi Uramiék, azon Restantiariusokat el fogják járni, és azon Restanciát bevárni, ha pediglen ...azon fölöll említett Restantiából, vala melly nézre mégh hátra maradna, tehát kegyelne... fogh concentráltatni.”

A további passzus a mindenkor szükséges adakozásra hívja fel a hívők figyelmét. Ez a fejezet napjainkban nagyon is aktuális. Tehát megszívlelendő! „Május 15. Istennek Hívei requiráltatnak a közönsége Szükségre való szent adakozásra, és az kitül mint tehett, az nála tévő Istentől adatva... Szerént tartozzék ki ki tehetsége Szerént.

Istenben ki múltott Szász István Uram ezen Komáromi Reformata Árva Sz. Ecclesiának Testamentalizék 10 forintot. Szász Gergölly Uram pediglen öt forintokat...testamentálék.”

PhDr. Szénássy Zoltán

Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk Őt látni, a mint van.

1 Ján 3:1,2